

Hồi Thứ mười bốn

Động Chủ Phẫn Tây Phàn (tiếp theo)

Lão động chủ nhếch mép cười nhạt, định chối phất, nhưng cô gái Cẩm Linh đã ghé tai cha nói nhỏ gì, đoạn quay sang cười bảo Lâm Đại Vương:

– Sênh sáng có đủ mười cân vàng nén mua hàng không?

Lâm nhú mày, nghiêm mặt:

– Cô nương nói đùa sao? Kể nhờ tôi đã cho giá rõ, ngã giá có thể tới gấp đôi số đó mà!

Mấy cha con động chủ không ngờ tướng Xạ Phang dám trả giá cao đến thế. Lão động chủ nhìn nhanh Đại Sơn Vương, gật đầu, bảo Lâm:

– Ngày mai sẽ trao hàng! Còn vàng?

Lâm lạnh lùng:

– Hàng xuống tới chân núi, sẽ có người đem vàng tới ngay. Nhưng phải ngay hôm nay, lát nữa! Đến mai người đó không cần nữa!

Đại Sơn Vương thấy lão động chủ làm vẻ thuận bán Phượng Kiều, đoán ngay lão đã tính quỷ kế, tiền quay sang phía chủ bảo.

– Chưa chắc cô bé đó đã giữ mảnh họa đồ! Nếu không nán được tới ngày mai, động chủ có thể trao hàng ngày cho nhị tiên sinh cùng cô Liễu Nương được! Hai mươi cân vàng một cô gái đẹp cũng phái giá rồi...

Vừa nói, chàng vừa ra ám hiệu, động chủ hiểu ý, liền bảo tướng Xạ Phang ngay:

– Thôi được! Xin nhường cho Sênh sáng món hàng quý đó!

Bọn tướng thổ phỉ cả mừng liền đứng lên ngỏ lời cảm ơn.

Đoạn Lâm bước ra ngoài, đứng nhìn về nẻo Tây Bắc, lấy hỏa pháo bắn vọt lên trời, khói trắng kéo thành một vệt dài lê thê đặc sệt trong mây sớm.

Nữ Thủy Vương Ba Bể thấy thế, khẽ bảo lão động chủ:

– Tướng thổ phỉ chẳng phải tay vừa. Nó báo hiệu sẵn cho đồng

bọn dự phòng. Thúc phụ nên cẩn thận!

Lão vượt ria cười, truyền quân hầu đưa khách sang phòng riêng tạm nghỉ, đoạn truyền Đại Sơn Vương vào mật thất bàn chuyện trao hàng. Năm phút sau, chàng tướng Thập Vạn Đại Sơn rời mật thất động chủ, trở về phòng riêng. Phượng Kiều nghe tiếng, vội chạy ra mở cửa, nắm lấy tay chàng mừng rỡ:

– Gớm! Em nóng ruột quá ! Chỉ sợ xảy ra chuyện gì...

Chàng tướng núi không nói gì, dăm dăm nhìn người yêu như muốn tìm đọc những ý nghĩ thâm sâu phát hiện trên đôi mắt Phượng Kiều. Thấy chàng ngó mình khác thường, Phượng Kiều ngạc nhiên lo lắng khẽ hỏi:

– Anh... Có chuyện gì thế? Sao anh... làm em...

Đại Sơn Vương lặng lẽ đóng cửa, đoạn ngó nàng khẽ hỏi :

– Em có điều gì cần giấu anh phải không?

Giọng hơi lạnh lùng của người yêu, khiến Phượng Kiều sợ hãi vùng nắm lấy tay chàng ngạc nhiên:

– Kìa... anh bảo sao? Không! Em có điều gì dám giấu anh đâu?

– Bức họa đồ bí mật! Từ lâu nay, như em không hề biết đến, cả lúc tìm thấy mảnh giấy giả trên mình tên giặc Tây Phàn.

Phượng Kiều đứng ngây ra mấy giây, tự nhiên ứa nước mắt:

– Từ buổi gặp anh, em... Chẳng còn gì là quan hệ cả! Bức họa đồ bí mật nào em có biết gì đâu... Thầy em...

Cô gái tấm tức ghen hòng, mãi mới ngửa mặt, nãy nùng:

– Anh... Có chuyện gì xảy ra thế?

Đại Sơn Vương vội an ủi nàng, và kể sơ việc vừa qua. Phượng Kiều suy nghĩ giây lát, khẽ bảo:

– Bọn nào đó gớm lắm! Chúng định dùng em làm mồi nhử tất cả những kẻ đang theo đuổi bản đồ bí mật đó! Mua được em, chúng chỉ việc ẩn một nơi, giương bẫy đợi chờ! Bản đồ vô giá kia đã cất theo hình dải quạt. Kẻ nào có một tắc phải tìm hai. Như Đại Sơn Vương chẳng hạn.

Chàng tướng núi mỉm cười khen:

– Em thông minh lắm. Anh đoán ý động chủ muốn tương kế tựu kế, nên lão mới sai bán em cho bọn Xạ Phang. Hàng sẽ trao trả

nay, em làm sao biết được chỗ thầy em để mảnh họa đồ?

Phượng Kiều nghĩ mấy giây:

– Anh làm sao cho em gặp thầy em, em sẽ lựa lời hỏi ông. Nhưng em vẫn thắc mắc chưa hiểu sao anh lại quá lưu tâm tới vật... vô tri đó?

Đại Sơn Vương bâng khuâng nhìn ra cửa sổ, mắt dõi theo những dải mây sớm bay nhẹ ngoài sườn non, giọng nói chìm hẳn đi:

– Chính anh cũng chưa biết rõ vật đó sẽ đưa người tới đâu? Anh từ Tàu về đây, chỉ làm theo lời người đã khuất! Nó còn quan hệ hơn cả sinh mạng anh. Vì nó có thể đưa cả muôn dân ra khỏi vòng khốn khổ, Anh đã phát lời thề...

Đám sơn tặc ăn uống xong, mặt trời vừa đứng bóng. Lâm Đại Vương đứng lên, nói lớn:

– Giờ hẹn đã đến. Xin cho hàng xuống núi!

Đội bọn thổ phỉ ra cả ngoài, lão động chủ mới hất hàm ra hiệu cho Đại Sơn Vương. Viên tướng núi lẳng lẳng đứng lên, bước vụt ra bên cửa ngạch đứng trông theo bọn tướng thổ phỉ cùng hai nữ tặc Tây Phàn đưa Phượng Kiều xuống núi. Chờ cho cả bọn đã khuất hẳn sườn non, Đại Sơn Vương mới băng mình về phía hữu; tới lối riêng sau đại sảnh. Tùy tướng lâu la đã chờ sẵn, đoàn quân tinh nhuệ, đến ngót trăm tên. Đại Sơn Vương không khỏi ngạc nhiên, vì tướng sào huyệt trên lưng chừng Fan Si Pan chỉ vài chục tên là nhiều, không ngờ động dụng, cả trăm quân đã tụ ngay dưới cờ trong chốc lát. Kiểm điểm căn dặn xong, chàng liền phát tay cho đám sơn tặc xuống núi.

Chỉ mười phút sau đã thấp thoáng bóng người, ngựa phía chân núi Nam tiến đến. Qua ống viễn kính, Đại Sơn Vương thấy rõ bóng Lừng tướng Xạ Phang đi trước rồi đến Liễu Nương kèm sát Phượng Kiều, ngay hông ngựa là hai nữ tặc họ Cầm, phía sau lố nhố những tên đầu mục. Đến cách chỗ mai phục chừng non ba trăm thước, đám thổ phỉ dừng ngựa lại, nhìn cả về phía trước. Chợt có tiếng vó ngựa nẻo Tây Bắc, Đại Sơn Vương vừa quay lại đã thấy quân dọ thám Tây Phàn bay ngựa tới, vừa ẩn sau lùm cây rậm, đã thấy nẻo sau những bóng ngựa chậm bước tới, kèm một con lừa thồ một rương nhỏ trên lưng. Đám người ngựa đi qua chỗ quân phục. Đại Sơn Vương không khỏi ngạc nhiên, khi nhận rõ có một khuôn mặt Tây râu xồm, đi lẫn giữa đám người Thổ, Kinh toàn mặc quần áo miền núi. Gặp đám thổ

phỉ, hai bọn kê đầu ngựa nhau mấy khắc, rồi quay ngựa trở lại lối cũ. Qua ống nhòm, thấy hai cô gái họ Cầm đã áp tải lừa thồ rương về, viên tướng Thập Vạn Đại Sơn liền phát tay ra hiệu cho đám sơn tặc. Cả bọn lập tức kéo khăn che gân hết mặt, đợi chờ. Tiếng vó câu ập tới, gấp gấp chiếu ống nhòm, thấy đám thổ phỉ quay quanh Phượng Kiều, đánh ngựa đi vùn vụt, Đại Sơn Vương liền đánh ngựa xuống cạnh lối mòn, giơ tay súng lên, chờ cho chúng lọt vòng sẽ bắn hiệu khai hỏa! Chợt chàng tướng núi cau mày, trừng mắt ngó về nẻo cực Bắc.

– Đạo quân lưu động biên thù!

Vụt hiểu ngay chính đám tướng nhà nước chủ động vụ mua Phượng Kiều. Đại Sơn Vương vẫy luôn ngọn súng vào viên quan đi đầu. Viên quan Tây nhào xuống ngựa, tiếp liền hàng trăm ngọn súng sơn tặc nhất loạt khạc lửa liên hồi. Bị tấn công thành lính, quan binh dừng phát lại, nhón nháo mười giây, vừa bắn vừa lui, khỏi vòng quân phục. Phía trước, đám thổ phỉ áp giải Phượng Kiều đã dừng cả lại.

Lầm, Lừng hai viên tướng Xạ Phang bèn vẫy mấy lên tùy tướng vọt ngựa lên, còn Liễu Nương cùng hai tên nữa chĩa súng luôn vào Phượng Kiều, thúc ngựa rẽ ngang định vòng lên phía hậu trận quan binh. Đại Sơn Vương không chậm một giây, lập tức vẫy tiểu đội sơn tặc tinh nhuệ nhất luôn rừng ngược lại chặn đường bắn Lầm, Lừng để viên phó tướng áp trận đánh quan binh. Lầm, Lừng vừa vọt ngựa lên được hơn trăm bộ, thấy có quân đổ tới, lập tức cùng tùy tướng xuống ngựa, nấp sau những thân cây, bắn cự địch.

Đại Sơn Vương phát tay làm hiệu, cho tiểu đội tinh nhuệ dàn chắn ngang đầu ngựa thổ phỉ, bắn nhâu. Phía lộ phục, theo chiến thuật Đại Sơn Vương đã định sẵn, viên phó tướng cho quân đánh cắt quan binh thành nhiều mảnh, quay đánh không cho tập trung phản công kịp. Sau mấy loạt súng đầu, Lầm Đại Vương thấy trận phía trước vẫn dằng dai, đã có vẻ sốt ruột, lại thấy quân ngăn lối chỉ chừng hơn tiểu đội, hèn nhảy phóc lên lưng ngựa, bay xuyên ngang, và hai tay hai “pạc hoạc” bắn thốc vào sườn quân địch. Thấy viên tướng Xạ Phang táo tợn xông ngựa vào ngọn súng sơn tặc, Đại Sơn Vương liền vỗ ngựa vọt lên, trở mũi súng lên, quát lớn:

– Thành giặc kia! Coi đây, tao lấy cặp súng mày!

Đang bắn, Lừng chưa kịp bắn luôn phát nữa đã thấy từ sau cổ

ngựa địch một cánh tay khoa lên, khẩu súng “pạc hoọc” trên tay Lùng đã bị bắn tung, tay kia vừa kịp hạ xuống, đã thấy nhói buốt, rưng nốt khẩu súng nữa, tướng Xạ Phang bật lên giật giọng:

– Đại Sơn Vương?

Nã xong hai phát súng, viên tướng núi phóng ngựa lên trước hàng quân, đưa mắt nhìn tứ phía, chợt thấy phía ngang trận thoáng có bóng ngựa phi đại sau cây lá, chàng liền bay ngựa xuyên ngang, cách non trăm bộ., ngạc nhiên, khi thấy chỉ là một bóng người lạ đang tể ngựa đón đầu một tốp ba, bốn người chạy về phía cực Bắc. Tới gần mới nhận rõ kẻ trên ngựa mặt cũng bịt khăn kín, dáng nho sinh lãnh khảnh như con gái. Đến cách đầu ngựa đám trước chừng sáu, bảy mươi thước, người có dáng nho sinh liền vọt ngựa lên chắn hẳn lối đi. Đám trước liền dừng ngựa lại, rút súng bắn kẻ chặn đường. Đại Sơn Vương cả mừng khi nhận rõ chính bọn trại Võ Hậu, Liễu Nương đang áp giải Phượng Kiều. Ngạc nhiên chưa rõ kẻ lạ định làm gì đã thấy người đó tể ngựa lên, hai tay hai súng bắn luôn mấy phát nhào luôn Liễu Nương xuống ngựa. Một tên tùy tướng khác vừa xông lên, lại bị bắn ngã luôn. Còn một tên, thấy Phượng Kiều, liền áp ngựa sau lưng nàng, chĩa súng lên. Đại Sơn Vương trông qua đã biết kẻ lạ bắn súng như thần, còn đang gật khen ngợi, chợt thấy tên tùy tướng Xạ Phang dùng Phượng Kiều làm mộc, cả kinh, võ ngựa xuyên ngang, đã thấy kẻ lạ thành linh ngã nhào luôn xuống đất, theo đà ngựa phi, lăn ngang lông lốc như trái cầu.

– Thổ phỉ chết rồi!

Đại Sơn Vương vừa trông thấy kẻ lạ ngã lộn như bị đạn, biết ngay định lừa thế bắn ngang, quả nhiên, tên tùy tướng thấy địch ngã nhào liền nhóm hẳn lên chĩa súng chưa kịp bắn, đã bị kẻ lạ vừa lăn vừa vẩy ngọn súng lên nhanh như chớp. Viên đạn bay qua sườn Phượng Kiều trúng giữa ngực tên thổ phỉ.

Phượng Kiều ngoái nhìn lại, thấy tên giặc cuối cùng ngã lộn, ngạc nhiên đưa mắt nhìn kẻ lạ, chưa rõ kẻ kia định làm gì, thì kẻ lạ đã điềm nhiên nhảy lên lưng ngựa tiến đến trước Phượng Kiều, cúi đầu rất từ tốn:

– Xin phiến cô nương hãy theo tôi!

Miệng nói, tay cho súng vào bao, Phượng Kiều thoáng cảm điều bất lợi liền nhân lúc kẻ lạ đang sơ ý, liền giật cương quay ngựa phi

luôn. Kẻ lạ lướt theo cách chùng mấy thước liền ném luôn một sợi dây thòng lọng lên trời nghiêng Phượng Kiều lại. Và cứ thế, kẻ lạ nắm đầu dây, kèm ngựa sau lưng chùng mấy thước cuốn đi như gió.

Đại Sơn Vương đương quan sát từ đầu chí cuối, thấy tài lợi hại của kẻ lạ, liền vỗ ngựa đuổi theo không chậm trễ. Kẻ lạ ngoảnh lại, thấy có tiếng người đuổi theo, liền ra roi đánh ngựa nhanh như gió cuốn. Đại Sơn Vương cả giận, rạp mình trên bờm, xả hết sức ngựa vọt lên, qua mấy cánh rừng vẫn không đuổi kịp. Đang đánh ngựa đuổi, chợt Đại Sơn Vương cả mừng, khi chợt thấy con Hắc Phong Câu từ trong rừng hiện ra. Nhanh như con vượn chuyền cành, tướng Thập Vạn Đại Sơn nhẩy phắt sang lưng con thiên lý mã, vỗ mạnh vào hông, lớn tiếng:

– Hắc Phong Câu! Mi tới đúng lúc lắm! Hãy trở tài cuốn gió, bắt kịp ngựa trước cho ta cứu nữ chủ !

Kẻ lạ quay lại thấy ngựa sau sắp bắt kịp, liền hú lên một tràng dài. Tiếng hú vừa dứt, đã thấy từ phía trước, xuất hiện sáu bảy người lực lưỡng cưỡi ngựa nhất loạt phi ngược chiều lại, chĩa súng bắn xả vào Đại Sơn Vương. Chàng tướng núi cả giận. Thành linh từ sau bụi rậm, một bóng người thanh thanh bịt mặt lao ngựa ra, vừa vẫy súng hạ quân cản, vừa trở về phía trước ra hiệu cho chàng cứ tiến lên. Biết người thanh nhỏ có ý giúp mình, lại e kẻ lạ mặt giải Phượng Kiều đi mất hút, Đại Sơn Vương vội lạng lẽ vòng ngựa theo hình cung đuổi theo gấp, để người đó cản bọn kia. Đang chạy, thấy Đại Sơn Vương đã bắt kịp đang đâm ngay tới, kẻ lạ liền cuốn luôn vòng dây trên tay lại. Biết hẳn định áp bên Phượng Kiều lấy nàng làm mồi không cho mình bắn, Đại Sơn Vương vội nhả đạn luôn.

Phụt, dây thừng đứt đôi, vừa lúc kẻ lạ cuốn chỉ còn cách Phượng Kiều gần hai thước. Nhanh như chớp, Phượng Kiều nằm rạp xuống bờm ngựa, cho chạy luôn sau những cây cổ thụ, vừa chạy vừa giật mỗi dây thừng. Kẻ lạ mắc ngọn súng Đại Sơn Vương bên sườn, không dám vội đuổi, cũng phi ngựa ẩn sau cây lớn gần đấy. Nhưng Đại Sơn Vương cũng đã chiếm ngay điểm tựa sau phát súng bắn đứt dây thừng.

– Gã kia! Mi là ai dám mưu đoạt món hàng của chúng ta? Biết điều lui mau, không chớ trách ta tàn nhẫn!

Không nao núng, kẻ lạ mặt cất tiếng cười ngạo nghễ:

– Đại Sơn Vương! Chớ khá lấy vải thưa che mắt thánh! Giấu sao nổi mắt ta!

Chàng tướng núi chột dạ, cau mày suy nghĩ mấy khắc, nhìn trước sau không thấy bóng người, vừa toan đánh ngựa ra, chợt nghe tiếng vó ngựa phóng tới, nhìn ra toàn bóng sơn tặc Tây Phàn, dẫn đầu là hai cô gái họ Cầm, chàng liền phát tay làm hiệu cho Phượng Kiều ẩn sau bụi rậm, và lập tức thúc ngựa bay ngang lựa thế bắn kẻ lạ.

Nhưng kẻ lạ thấy địch quân tràn tới, đã vọt ngựa đi khỏi, ném lại sau mấy tiếng thách đố ngân dài:

– Thôi! Ta nhường lần này. Nếu có giỏi, đến gặp ta bên suối Bạc Đầu!

Lão động chủ vỗ vai Đại Sơn Vương cười ngất, sau khi nghe Đại Sơn Vương thuật chuyện, chận đánh đấm thổ phỉ:

– Võ Long quả không phụ lòng ta tin cậy. Phên này đấm thổ phỉ phải kinh tâm. Hãy cho quân gia nghỉ ngơi, tối dự tiệc khải hoàn. Cô gái này trao cho đầu lĩnh!

Đại Sơn Vương làm mặt cung kính, cúi chào lão tặc và dẫn ngay Phượng Kiều về phòng riêng cuối núi.

– Sào huyết này không còn gì để ta lưu lại nữa! Đêm nay chắc phải thức nhiều, em hãy nghỉ ngơi cho mạnh sức.

Miệng nói, tay tháo tay súng bên sườn, ném xuống giường, Phượng Kiều vội đỡ lấy, đặt lên giá gỗ, khẽ hỏi:

– Anh nghĩ thế nào về kẻ lạ mặt định bắt em đi!

Chàng tướng núi trầm ngâm, chậm rãi:

– Hấn trông dáng nho sinh, nếu không lầm, chính là tên trói gà không nổi, tướng phỉ vừa kẻ đó! Một mình đội nhập sào huyết Si Pan, lấy nổi bản đồ bí mật của lão động chủ, xem hấn chẳng phải tay vừa!

Đại Sơn Vương ngủ một giấc đến xẩm tối mới choàng dậy. Phượng Kiều ngồi bên thoi nhựa trám, nhoẻn miệng cười:

– Lão động chủ vừa cho người tới gọi anh tới dự tiệc khao quân! Thấy anh ngủ ngon, em không dám đánh thức.

Đại Sơn Vương vươn vai, với vội dây súng choàng lưng vừa định bảo gì Phượng Kiều nhưng chợt đứng im lắng tai nghe. Trong hơi gió, vắng có tiếng nhạc rừng đưa lại, chơi với man dại. Chàng tướng núi

nắm lấy bờ vai Phượng Kiều, mắt sáng hẳn lên:

– Đêm nay dạ tiệc, có “Xoè”, bọn giặc sẽ say sưa mê mải, việc giải thoát thầy em thêm dễ. Em khá đóng chặt cửa nằm nhà đợi anh, bất cứ kẻ nào vào, lẩn ngay! Chừng chín giờ, anh sẽ lộn về đón em!

– Trận thắng vừa qua nhờ tài đầu lĩnh. Đêm nay đầu lĩnh phải cùng toàn động vui say. Bay đầu? Rót rượu!

Lão động chủ vừa dứt lời, đám sơn nữ hầu bàn dạ ran, nhất loạt tiến cả lại. Rượu mật ong chảy đầy ly, tách. Con gái lão động chủ nâng ly đầu tiên, uyển chuyển tiến đến trước mặt Đại Sơn Vương nghiễnn mình liếc mắt tình tứ, thỏ thẻ:

– Xin đầu lĩnh cạn ly rượu danh dự, cho toàn động được vui...

Chàng tướng nút chột dạ, làm mặt thản nhiên, đỡ lấy ly rượu trên tay Cẩm Linh. Chàng vừa thoáng thấy cô gái nhúng đầu ngón tay vào ly, nhanh, kín đến nỗi khắp bàn tiệc chỉ riêng chàng nhìn kịp. Biết ngay bọn giặc đã sinh nghi vì tài cầm quân bắn súng khác thường của “Đầu lĩnh Võ Long”, Đại Sơn Vương liền nâng ly rượu, nói lời khiêm tốn rồi thản nhiên uống cạn. Không một kẻ nào kịp trông thấy Đại Sơn Vương đổ ly rượu, vì chàng đổ rất nghệ thuật, trong mình lại mặc áo len nên rượu thản hết không ố chút nào ra ngoài.

Dạ tiệc kéo dài hơn tiếng đồng hồ. Cả bọn đều chén choáng hơi men. Đại Sơn Vương vốn ít uống rượu, nhưng khi uống thì cả lít vẫn không say. Nhưng chàng vẫn làm vẻ lão đảo ngả nghiêng vừa “Xoè” cùng bầy sơn nữ. Nữ Thủy Vương Hồ Ba Bể, Cẩm Linh thay nhau ép chàng xòe cặp, liên miên. Một lát sau, chàng liền cáo mệt ra ngoài, mặc bọn gian nhảy múa cuồng loạn. Ngoài hang không thấy bóng người. Quân canh mấy đứa đã châu đầu xem nhảy trong nhà sành. Đã đến giờ hành động. Đại Sơn Vương định lộn về đón Phượng Kiều nhưng nghĩ thế nào, lại cứ lững thững bước về phía nơi giam Trần Tắc.

Qua hẳn vùng hang sành, tới chỗ vách dựng như thành, nhìn tứ phía, không thấy bóng quân canh, chàng liền dùng thuật phi hành, chạy bay lên ngọn đá tai mèo. Được hơn trăm thước, chợt thoáng thấy có bóng người bên vách núi, chàng liền ẩn luôn vào bụi rậm, lẩn tới gần mới rõ đó là một viên đầu mục lạ mặt đeo súng đi đi lại lại trước vách đá. Còn đang ngạc nhiên không rõ hẳn đứng đó làm gì,

chợt thấy bụi cây nhỏ sau lưng hấn động dậy, rồi từ từ chạy sang bên, để lộ một cửa hang tối om. Từ trong, một bóng người bước ra vẫy tay làm hiệu cho tên đầu mục đứng ngoài. Tên đầu mục tiến lại cửa hang, hai tên nói gì với nhau, rồi cả hai cùng bước vào. Cửa hang khép lại. Tò mò, Đại Sơn Vương liền lần tới, đưa mắt quan sát bụi cây, tay vạch từng cành lá. Vừa gạt phải một thân cây, chợt thấy bụi rậm lại chuyển động, rồi chạy sang bên. Nhìn vào hang tối, chàng tướng lạc thảo ngẫm nghĩ mấy giây, đoạn tặc lưỡi bước vào. Vừa vào chừng một bộ, đã thấy bụi ngoài chuyển động, cửa hang đóng ập lại.

Hơi giật mình, chàng vội đưa tay sờ khắp vách hang, không sao tìm thấy chỗ mở nữa. Chàng liền dựa lưng vào vách đá, định thần trông vào phía trong, thấy tối đen như mực. Áp xuống nền đá, nghe không một tiếng bước chân. Chàng bèn men vách lần vào. Hang rất phẳng, đúng là một hang nhân tạo. Đoán chắc là núi bí mật khác thường, chàng cứ vào mãi, được chừng vài chục bước, thấy nẻo trước mờ mờ sáng, về phía tả mới biết hang ăn vào núi theo hình thước thợ.

Đi chừng mấy chục thước nữa, chợt thấy dưới chân lồi lõm khúc khuỷu, chàng đứng lại quan sát. Chợt thoáng thấy phía trước có bóng người đi tới, chàng vội áp sát lưng vào vách núi, nín thở đợi. Bóng trước đi rất nhanh có vẻ đã quá quen đường lối. Nhờ ánh mờ từ sau lưng hấn hắt ra, chàng nhận ra chính tên đầu mục lạ mặt vừa vào. Chỉ còn cách ba thước. Rồi hai thước. Tên đầu mục chợt dừng phắt lại, lúc đó mới chợt thấy bóng người đứng lù lù bên vách.

– Ai đó?

– Ta đây mà!

Lời vừa dứt, lợi dụng ngay lúc tên đầu mục còn bỡ ngỡ chưa dám định bạn thù, Đại Sơn Vương liền xuất kỳ bất ý, chém ngay bàn tay vào đúng cổ tên gian. Nhát chém tay nhanh như gió, khiến hấn không kịp trở mình, Đại Sơn Vương đã nhẹ nhàng hạ được tên cao lớn không có tiếng động. Càng vào. hang càng đỡ tối. Đi thêm năm, sáu chục bước nữa, chợt tới một ngã ba, trên vách có treo một ngọn đèn đất hắt từng vùng sáng nham nhở khắp lòng hang. Ngay gõ tay mặt có một ngăn ngạch có bóng quân canh ngồi dựa vách đá, bên trong có tiếng người thì thào to nhỏ. Đại Sơn Vương lần theo ngạch ngõ tối đi, thấy vắng ngắt, thám thính mới rõ chỉ là nơi chứa lương

thực. Chàng bèn lộn lại, men vách đến gần lên quân canh, tính băng qua, nhưng phía trước lòng hang sáng quá, biết khó qua mắt hấn. Chàng tướng lạc thảo liền ngửa bàn tay trước miệng, vận khí phản phong, thổi lướt theo lòng bàn tay một hơi thật dài, cho ngọn lửa rạp xuống rồi dồn hơi vụt một cái. Ngọn lửa tắt phụt. Lập tức tên quân đứng bật dậy, lẩm bẩm giọng Thổ:

- Quái! Không thấy gió lửa, đèn lại tắt, hết dầu chắc?
- Ngoài đó sao tối om thế? Tắt đèn à? Đất vừa đổ mà?

Chàng tướng núi bước hẳn vào cửa ngạch, thấy sáu, bảy tên đang châu đầu đánh bài, một tên dáng đốc gác, đang ngồi uống rượu khan. Chàng tuổi trẻ vụt có cảm giác đang bước sâu vào miền địa ngục dị kỳ. Men vách lần vào, đụng phải một hàng chấn song sắt bít hấn lối đi. Bên trong, có bóng một nữ binh đeo súng đi đi lại lại. Ánh sáng tứ những căn hốc hắt ra loang lổ. Chàng ngồi thụp xuống, sờ tìm nút mở nhưng không thấy. Chờ cho nữ binh tiến lại, nhưng cô gái chỉ đến cách hơn thước lại quay đi, Nghĩ mãi không được cách vào, chàng liền đứng phắt lên, chờ cho cô gái tới gần, thành linh gọi giật giọng khê bằng tiếng Thổ:

- Này cô em! Có việc cần!
- Gì đó, chú?

Nhanh như con mèo vồ con chuột chàng tướng lạc thảo luồn tay qua chấn song, bịt lấy miệng ghì ngay lấy nữ binh sát vào, một tay điểm luôn huyết mạch. Cớ gái mềm nhũn người ra, mở to mắt kinh ngạc nhìn chàng.

- Mở cửa mau! Kháng cự chết ngay!
- Thấy cô gái vẻ ngần ngừ, chàng tướng núi gằn giọng:
- Chỉ ta chỗ mở chấn song. Nói lớn, mất mạng!
- Vừa nói, chàng vừa giải huyết cho cô gái.

Được giải huyết, cô gái giương mắt nhìn chàng, lẳng lặng giậm chân xuống nền hang. Chàng tướng núi thấy cô gái vừa giậm chân, dưới chân đã chuyển động nhẹ, vụt sinh nghi, liền ghì chặt lấy cô gái. Quả nhiên, sau cái giậm chân thứ ba, hàng trăm ống sắt rút vụt lên cao, đưa luôn cả hai người lên sát trần hang. Nếu không nhanh trí, xà ngang chấn song sẽ hất bắn cả cánh tay chàng lên và cô gái sẽ thoát hiểm.

– Con bé này gớm lắm!

Miệng nói, tay điểm mạnh huyết, cho cô gái thiếp hẳn đi, và chàng từ từ buông mình xuống, đặt cô gái xuống nền hang. Giậm ba cái, cửa sát hạ xuống như cũ. Ném cô gái vào xó tối, chàng tướng núi bước thẳng vào phía trong, đến trước một căn khá rộng, có cửa đóng, trong có ánh lửa. Lấy mũi dao lùa đẩy then ngang, chàng vừa lách vào, đã sững sờ vì quang cảnh bên trong. Bàn ghế, giường màn tủ gương đủ cả, trên tường treo la liệt tranh màu, xiêm y đàn bà vắt ngổn ngang trên thành giường mép ghế. Không một bóng người. Trước mặt, là một bức rèm hoa. Sau rèm, chợt có tiếng người khúc khích nhỏ to. Ngạc nhiên, chàng tướng núi nhẹ bước thẳng tới, vén cánh rèm hoa. Suýt nữa, người tuổi trẻ đã bật lên một tiếng kêu, vì... rèm vừa vén lên, cảnh bất ngờ bên trong đã đập mạnh vào nhỡn quang người tướng trẻ, khiến chàng vụt có cảm giác, mình lạc bước tới phòng kín của dâm thần, bạo chúa.

Bên kia khay đèn, một hình thù đàn ông nằm nghiêng, mắt nhìn ngọn đèn dầu lặc, trông chệnh chéch ra chỗ phía mấy cô gái đang múa trần. Khuôn mặt người đàn ông lấp ló sau thân hình cô gái ngồi bóp chân. Tự nhiên, Đại Sơn Vương tò mò muốn nhìn rõ mặt gã đàn ông trong gian phòng quái ác. Lặng lẽ như cái bóng, tướng núi lách qua rèm. Bọn gái khỏa thân vẫn uyển chuyển lướt trên thềm, cảm nín. Tướng núi phục xuống, nương sau đồ vật.

Vừa trông rõ khuôn mặt dâm thần, chàng tướng Thập Vạn Đại Sơn giật bắn người lên, như bị điện xẹt. Khuôn mặt đàn ông lộ lộ lên ngọn đèn dầu vàng sệt, rõ từ chân tơ kẽ tóc, khuôn mặt lão động chủ Phán Tây Phàn. Cũng râu thưa mấy chùm, mắt sắc, thoảng coi phảng phất như mặt các quân sư thời cổ, nhưng là một lão động chủ khác. Tuy giống lão động chủ chàng vẫn gặp như đúc, nhưng thoát nhìn, chàng đã nhận ra ngay vì có điểm riêng trên trán, sát chân tóc, người thường không phân biệt nổi. Một lão động chủ lạnh lùng hiểm độc hơn, trong bóng tối Phán Tây Phàn, lão động chủ thực giữa lòng hang quái ác. Điểm riêng chân tóc, vết tích lưu truyền, đã bao năm, Đại Sơn Vương tốn công phu tìm kiếm khắp rừng thẳm khe sâu, phố phường cát bụi, để rửa mối hận lưu truyền! Kẻ đại thù!

Đứng trong xó tối, tướng Thập Vạn Đại Sơn thấy lão ta úp mặt vào ngực cô gái, chàng cau mày định quay mặt đi trước cảnh khó coi,

chợt thấy toàn thân cô gái run hẳn lên, và những tiếng nấc không biết cười hay khóc, trong khi hai tay lão động chủ bấu chặt vào chiếc lưng thon như muốn móc cả đầu ngón tay vào da thịt. Chàng tướng núi thoáng thấy mặt tất cả đám con gái quanh đấy tái hẳn đi vì kinh sợ. Hình như chưa quen với sự giày vò quái ác, cô gái trong vòng tay lão động chủ run lên bần bật, kinh sợ quá, mềm nhũn người như bún dụi xuống giữa cánh tay thép của lão tặc, muốn ngắt đi. Đau đớn quá, cô gái vùng rú lên. Quên cả sợ hãi, nắm ngay lấy cổ lão tặc phản đối. Lão tặc vùng nổi giận, mắt đục ngầu:

– À, con này dám cưỡng lại ta! Dem nó cho Hủ Cụt một đêm, mai ném xuống hầm rắn độc! Dem đi ngay!

Đám con gái sợ hãi, tiến lại ái ngại nắm lấy cô gái khốn nạn dẫn đi! Máu bốc lên mặt, Đại Sơn Vương rút ra một ngọn dao lá liễu, định phóng ra kết liễu đời dân tặc, nhưng chợt nghĩ đến mảnh họa đồ và lời nguyện võ thuật, chàng lại cho con dao vào tay áo, đảo mắt nhìn theo cô gái xấu số. Ngay lúc đó cô gái đang bóp chân cho lão tặc vội đưa mắt cho đám áp điệu cô gái kia đứng lại. Chỉ non phút sau, đã thấy rèm sau lay động, rồi cô gái thoát y bước vào, dẫn theo đến mấy thiếu nữ.

Thoạt trông, Đại Sơn Vương đã đoán đám đàn bà con gái có sắc đẹp mặn mà có vẻ con nhà khá giả cả. Người mặc quần áo Thái, người mặc lối Kinh, Tàu, đủ loại, mặt còn khắc rõ dấu kinh sợ, nào nùng.

– Không ngờ tại dải đất này lại có thằng giặc già sống như bạo chúa thế ư?

Ngay lúc đó, lão tặc ngồi phất lên, dựa lưng vào đệm thịt, mắt trừng trừng nhìn khắp lượt, đám đàn bà mới đến. Tia mắt lão tặc nóng bỏng như tia lửa, khiến đám đàn bà nhớn nhác trông nhau, chỉ muốn khóc.

Lão tặc khề hắt hàm ra hiệu. Cô gái thoát y thấy đám đàn bà này vẫn ngơ ngác đứng trôn trôn, liền tiến đến vừa lấy tay ra hiệu, vừa ái ngại bảo khề:

– Kìa! Động chủ truyền bỏ xiêm y, mau lên, không có lại ném hầm rắn độc bây giờ. Vào đến đây... Còn gì nữa. Mau lên!

Đám đàn bà mới bị bắt chưa quen với tục lệ nơi mật thất giặc già, vẫn còn cả thẹn, len lén ngó nhau. Một người chắc đã có chồng,

biết chậm trễ sẽ chết uống, liền đưa mắt cho đồng bọn và đánh bạo thoát y. Cả bọn noi gương làm theo. Đứng trong bóng tối, đã mấy lần chàng tướng núi rút dao ra, lại phải cố nén, lần này không nhịn được nữa, phải quay mặt đi. Thành linh có tiếng roi rít phía sập rồi những tiếng rên rỉ xuýt xoa nổi lên. Ngạc nhiên chàng tuổi trẻ quay mặt lại. Đám đàn bà con gái vừa thoát y đang quần quai dưới ngọn roi da. Có kẻ nằm lăn lộn trên mặt sàn, không dám chạy, kêu, chỉ sợ hãi, oằn mình đỡ. Mắt đỏ ngầu, lão động chủ mím miệng quất ngọn roi da vun vút xuống những thân hình đẹp đẽ không tiếc tay. Như điên dại, vừa quất, vừa rít lên những tiếng lạ lùng, giọng như từ chốn diêm la thập điện vắng vẻ.

Không cầm lòng trước cảnh liễu yếu tay mềm quần quai tả tơi dưới ngọn roi ma quái, chàng tướng Thập Vạn Đại Sơn rút phất ngọn dao lá liễu, vừa toan vung tay phóng về phía lão tặc Tây Phàn, chợt tay dao dừng phất trên cao, vì lão tặc đã thành linh rít lên kỳ dị:

– Bay đâu! Lấy cặp roi da khác, lớn dẻo! Một đứa ra truyền cận vệ đi bắt ngay con gái Trần Tắc đến cho ta! Con gái họ Trần! Trời... mới xứng đáng cặp roi quý... Đi ngay!

Đại Sơn Vương giật mình, biết tình thế mười phần nguy ngập vì giờ này Phượng Kiều đang chờ đợi tại phòng riêng, chàng tướng núi dợm mình bước ra hạ kẻ đại thù thâm ác, nhưng bất ngờ nghe một tiếng “vút” bên tai, một vật loáng sáng như vệt chớp từ phía sau bay thẳng vào ngực lão động chủ. Keng. Vật sáng ngẫu nhiên bị roi da quật trúng, roi mạnh trên sập. Lão tặc dừng phất tay roi, vừa đưa mắt ngó ngọn dao nằm trên sập, thì một ánh chớp nữa đã bay tới. Đại Sơn Vương thấy rõ vệt sáng đã bay tới cách ngực lão chỉ cách độ một gang tay, chợt thấy lão ta khua nhẹ tay một cái, dưới ánh sáng màu vàng, ngọn dao đã nằm gọn trong bàn tay xương xẩu. “Vút”, lưỡi dao lập tức bay ngược theo hướng trước.

Đại Sơn Vương quay ra, thấy rõ một bóng người móc chân lên, dốc ngược đầu xuống như con mối rụng ngay xuống sàn, tay đã thu gọn lưỡi dao về từ lúc nào rồi. Bóng lạ đứng khoanh tay ngay giữa khung cửa, đồng dặc:

– Dâm tặc! Ta tìm mi đã mấy năm rồi! Tội ác đã chất đầy, chạy đâu cho thoát!

Dứt lời, bóng lạ nhảy vọt luôn vào trong, thân hình lướt qua sườn

Đại Sơn Vương, phả cả hương thơm vào mũi chàng. Trông theo, đã thấy bóng lạ đứng giữa vùng ánh sáng lung linh, hiện ra một cô gái đẹp tuyệt trần, dáng hình thanh nhỏ như Phượng Kiều, môi đỏ như son, da trắng hồng, mắt phượng, mày ngài, trông đúng là một cô tiểu thư khuê các, không có vẻ gì là gái xông pha. Sự xuất hiện thình lình của người lạ khiến đám con gái khỏa thân vội len lén rút cả vào một góc phòng, vừa sợ vừa mừng nhìn cô gái. Qua phút tức giận, lão dâm thần trở mắt lạng lẽ nhìn nhìn trân trân địch thủ như đã bị mê hồn vì sắc đẹp mỹ nhân.

– Cô em vào đúng lúc lắm!

Thiếu nữ cả giận quắc mắt phụng, đặt tay mạnh vào sườn. Xoạt, một vùng sáng biếc lóe lên, tay búp măng đã cầm gọn một thanh trường kiếm, mỏng như giấy. Chém gió nhẹ một cái, lưỡi gươm đã thẳng cứng ra. Lão động chủ vừa trông thấy thanh gươm báu đã chột dạ, lùi lại một bước, vì lưỡi kiếm uốn quanh sườn cổ kim vẫn là loại bảo kiếm, loại lưu đầu của võ sĩ đạo Phù Tang cũng không sánh kịp. Vì loại kiếm biếc đời nay không phải là cổ khi lưu truyền, chém sắt như bùn, chỉ chạm nhẹ vào người đứt như xả nước.

Thiếu nữ khoa kiếm, rún mình nhảy tới lia luôn mấy đường nhanh như chớp. Lão tặc hụp đầu tránh khỏi, chờ cho đường kiếm chém phạt, liền uốn mình lộn xa một vòng, đồng thời đánh mạnh roi da vào tay thiếu nữ. Nhưng người đẹp chẳng phải tay vừa, chỉ phạt đứt nửa chừng đã dừng luôn, đảo nhẹ tay tránh đường roi và bồi chặn luôn một nhát đứt cụt ngay ngọn roi da. Đúng ngoài, Đại Sơn Vương không khỏi thầm khen tài đánh kiếm của thiếu nữ lạ. Chợt thấy lão động chủ lùi dần, thiếu nữ vẫn tiến theo, ngại nàng sa lâm quỷ kế, thình lình có tiếng người quát khê đầu đây:

– Coi chừng!

Tiếng quát chưa dứt đã thấy lão tặc giậm mạnh chân xuống sàn. Thì bất ngờ sàn tụt hẳn xuống một mảng lớn hơn mấy thước vuông, để lộ một hầm sâu thăm thẳm. Đang đà hạ xuống, thiếu nữ thấy sàn đá tụt xuống thành hang, chỉ còn cách đánh mạnh hai chân vào không khí, đồng thời vất ngã mình sang ngang, nhưng không kịp nữa. Hốc hang quá rộng, chân gàn sàn quá rời.

Đại Sơn Vương thấy thế nhưng đứng mãi một góc phòng xa vô kế khả thi, may thay, giữa lúc vạn nan, chợt từ trên bức rèm gần đấy,

một bóng người lao vọt xuống, thuận đà ôm luôn nàng lăn mấy vòng, mới đứng phắt lên, nhẹ buông cô gái lạ ra.

– Khách Giang Hồ!

Lão tặc bật kêu lên bực tức, giữa lúc có tiếng chuông réo inh ỏi khắp mật thất. Thiếu nữ nhận ra kẻ cứu mình vọt khỏi miệng hầm là một chàng trai mặt xanh như Đơn Hùng Tín, thẹn thùng chưa kịp lên tiếng, chợt thấy lão tặc đã vừa quài tay với khẩu súng sau lưng. Nàng vội vươn tay chém xả tới một nhát trúng ngay ngọn súng văng luôn ra xa.

Tách tách tách... thành linh từ sau rèm, hàng loạt tên bắn ra như mưa đạn. Khách Giang Hồ, cô gái lạ đã kịp cất mình nhảy vọt đi, nhưng ngay lúc đó chợt một mạng lưới thép từ trên chụp xuống, kín phòng, úp luôn cả hai trong nháy mắt. Trước cảnh hiểm nghèo, thiếu nữ lạ không hề nao núng, vung tròn tay kiếm chém xả vào lưới thép. Mạng lưới đứt tung hình khoanh bi. Cô gái lạ cùng Khách Giang Hồ nhảy vọt ra ngoài.

Thấy hai người thoát lưới. Đại Sơn Vương liền nhảy luôn ra cửa, ẩn luôn vào bóng tối:

– Cứ thẳng đường thoát ra cửa hầm gần đây! Nán lại thêm chúng vít cửa hầm nguy đó!

Cô gái lạ và Khách Giang Hồ còn đang đưa mắt tìm quanh, chợt từ phía trước, lối nhỏ những tên cận vệ xách súng chạy tới. Hàng loạt đạn từ trong bóng tối xả ra, mấy tên đi đầu nhào luôn, vật mình vào vách đá. Mấy tên đi sau cả kinh dừng phắt lại, chạy giạt sang hai bên, tìm chỗ nấp. Khách Giang Hồ nhanh nhẹn cùng thiếu nữ xông lên, mỗi người nắm luôn một xác cận vệ làm mồi chắn, vừa bắn vừa tiến qua cửa sắt.